

0502 – 2. mai

Vi roser oss også i trengsler, for vi vet at trengselen virker tålmodighet. Rom 5: 3.

Legg nøye merke til ordene: «vi vet». Det er dette at «vi vet» alt avhenger av, om noen skal kunne rose seg i trengsler.

Det er ingen som er glad i trengsler, uten at de vet noe om trengselen, noe mer enn det som sees og kjennes. Det er ingen trøst i selve trengselen. Og de kristne er ikke gjort av stein, så de ikke skulle kjenne smerten i tunge prøvelser.

Davids Salmer vitner f. eks. sterkt om de helliges følsomhet for lidelser. Skulle jeg da dømme ut fra hvordan jeg selv opplever det under lidelsene, kunne jeg så visst ikke rose meg i trengslene, men ville bare bli nedslått og fortvilet.

Derfor er det nødvendig at vi vet noe. Vet hva trengselen betyr. Men også hva den virker i oss.

Enkelte kristne blir fullstendig motløse og oppgitt bare en eller annen vanskelighet, motgang eller ulykke rammer dem. Det virker som om de ikke vet noe som helst mer om trengselen enn det de ser og opplever.

Men slik bør det ikke være med oss. Kristne skal være et folk som ser noe mer enn det de har foran øynene sine. Som vet noe bare ut fra sin Fars ord. Ser vi ikke i trengselen noe som helst som trøster oss, da kan vi jo ikke tro vår himmelske Fars ord nettopp om dette.

La oss nå tenke litt over hva Herren, vår Gud sier om lidelser. Først og fremst sier Herren uttrykkelig at ingen ting kan hende oss, ikke en gang et hår kan falle av hodet vårt, uten at det er vår Fars vilje. Hver eneste lidelse, hver en motgang, stor eller liten, er altså sendt oss av den omsorgsfulle og viselige Faderen. Kan der være noe mer trøsterikt?

Og hva sier han så videre om meningen og betydningen av alt det bitre som han sender oss? Apostelen kommer i teksten inn på hva trengselen virker. Men vi vil først se på hva den betyr, hva Guds mening og hensikt er når han tukter oss.

Herren sier: «Alle dem jeg elsker, dem refser og tukter jeg». Måtte vi huske dette ordet godt! Det samme sier apostelen: «Når dere må tåle tukt, da er det Gud som behandler dere som sønner». Ja, apostelen anser dette tegnet på barnekåret så viktig at han også tilføyer disse tankevekkende ordene: «hvis dere er uten tukt, da er dere uekte barn og ikke sønner».

Å, for en uuttømmelig kilde av trøst i all lidelse, hvis vi bare kunne holde fast på disse sannhetene! Først at alt som møter oss, av ondt eller godt, stort eller lite, er sendt oss av vår Far!

For det andre; at alt som tukter, knuser, forskrekker og bekymrer oss, – vi som lever i troen på Kristus, det vitner om Guds faderlige omsorg for oss. Det er et tegn på vårt barnekår. Nå oppdraes vi for himmelen.

Men er du ennå et uomvendt menneske, da er det bare din ondskap som gjør at du blir så plaget. «For sin overtredelse og sine misgjerningers skyld ble dårerne plaget». Da er det bare noe ennå verre

som venter deg, hvis det ikke skjer en omvendelse. Men har du søkt omvendelsens nåde og rettferdigheten av tro, da kan du være trygg på at all din lidelse bare er faderlig omsorg. For en rik trøstens kilde det er å vite dette!

Videre har vi også en rik trøstens kilde i trengselens «hälsosamma» virkninger. Det er disse apostelen taler om når han fortsetter teksten vår med at trengselen virker tålmodighet.

Ordet «tålmodighet» må ikke oppfattes bare som en stille underkastelse i lidelsen. For gr. tekstens ord betyr egentlig standhaftighet, utholdenhet i alt godt, modenhet og fasthet i kristendommen, og det å holde ut inntil enden.

Dette virker trengslene hos sanne kristne. Mens verden gjennom lidelsene tvert imot mister besinnelsen, knurrer og forbanner Gud. Da er det at de som bare rent overfladisk har mottatt ordet med glede, men ikke har røtter, faller fra på grunn av trengslene. Men de som har «strukket sine røtter dypt ned», i Kristus, blir gjennom trengslene stadig mer grunnfestet, faste og alvorlige i sitt gudsliv.

Det apostelen her tenker på, kan vi ofte se i en flokk av vakte og troende sjeler. Selv med et sant Åndens liv i hjertet, kan likevel ofte en ung kristen som ikke har vært prøvet i trengsler, være temmelig ustadig og vaklende. Følelsene hans og verden fører ham fort bort fra den rette veien.

Da vekkes omsorgen hos hans nådesøsknen. De blir bekymret og tenker: hvordan skal dette gå? Men før en vet ordet av det kommer Gud med hjelpen. Han fester et tungt lodd til den lette og ustadige sjelen. Det kan være en langvarig lidelse, et bittert tap for hele livet, en langvarig sykdom eller fattigdom, eller en ydmykende og påtrengende fristelse.

Fra nå av blir den tidligere så ustadige, vaklende sjelen langt mer gudfryktig og stødig. Går nå dypere inn i Ordet, kjemper nå alvorligere i bønn, blir nå mer og mer redd for sitt eget hjerte o. s. v.

Trengselen virker standhaftighet. Men dermed virker den også spesielt tålmodighet. Samme menneske, som i medgangstider var fullt av krav og utålmodighet, så han i den minste motgang klaget og knurret både mot Gud og mennesker, blir gjennom langvarig lidelse så tålmodig og fornøyd til sinns at han synes både Gud og mennesker etter hvert er altfor gode mot ham.

Men hvis vi alltid skal kunne følge Guds vei, trenges det også en tålmodighet i en dypere mening. Skal vi alltid holde ut gjennom all den åndelige stridens trengsel og Guds underlige føringer, da blir vi avhengige av en helt spesiell tålmodighet. Som også Herren Kristus sier. «Vær tålmodige, så skal dere redde deres sjeler!»